

VALET

I Indien liksom i Sverige är det slut på den tiden då ett politiskt parti kunde bilda regering. Numera är det koalitioner som gäller. När ett land kännetecknas av att det i stort sett endast finns "fattiga" och "rika" så lovar politikerna att verkställa transfereringar, eller bidrag, populistiskt uttryckt som att "ta från de rika och ge till de fattiga". När standarden och bildningsnivån höjs och det bildas en medelklass så ersätts detta med löften om tillväxt. Denna utveckling kan vi se i såväl Sverige som i Indien.

De viktigaste, allindiska partierna är **Kongresspartiet**, Jawaharlal Nehrus och Indira Gandhis parti. Det är sekulärt, och kan jämföras med Socialdemokraterna + Centern + Folkpartiet i Sverige. Det andra är **BJP**, som ofta kallas "hindunationalistiskt". Det kan kanske jämföras med Kristdemokraterna med några stänk av Sverigedemokraterna i Sverige. Det tredje är **CPI(M)**, kommunistpartiet, som ideologiskt är ett med europeiska mått mätt ganska gammaldags kommunistparti närmast att jämföra med gamla APK i Sverige (finns det fortfarande?). Därtill kommer ett stort antal regionala partier, som oftast finns i endast en delstat. Några av dessa har försökt att bli allindiska partier.

Politisk ideologi är inte så viktigt i Indien. I Indien har man personval och folk har alltid röstat på enskilda kandidater, vars förmodade personliga egenskaper är viktigare än vilket parti de tillhör.

De indiska valen sker under överinseende av Election Commission of India (EC). EC står för det praktiska genomförandet samt bestämmer ifall valet måste göras om i en viss valkrets, eller om en viss kandidat kanske är diskvalificerad för att ställa upp.

Det indiska valet har just slutförts. 714 miljoner röstberättigade valde mellan 4.617 kandidater som representerar c:a 300 partier. 1.368.430 robusta elektroniska röstmaskiner fanns i 828.804 vallokaler i 543 valkretsar och sköttes av 6,5 miljoner valfunktionärer. Till detta kommer alla de polis- och säkerhetsstyrkor som bevakar valet. Allt detta i ett land med 18 officiella språk - och i verkligheten 100 språk som talas av fler än 100.000 invånare. Tidskriften *Economist* är full av beundran (April 18, 2009) och liknar valen vid en elefant som ger sig av i sakta lunk på en episk resa.

I rättvisans namn skall dock nämnas att de 300 partierna och 4.617 kandidaterna inte finns på ett och samma ställe. Indien är till ytan lika stort som Västeuropa - och befolkningsmässigt mer än dubbelt så stort. Ett märkligt fenomen

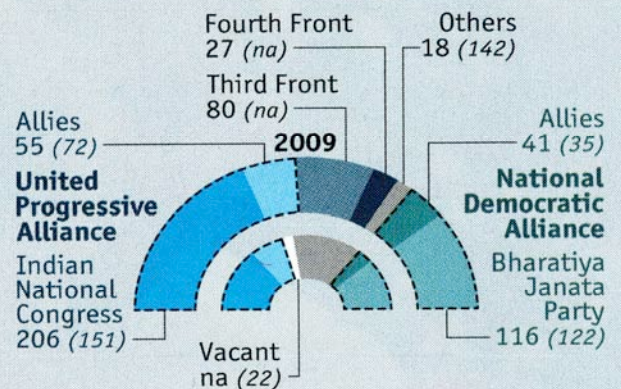
är att de fattiga har högre valdeltagande än övre medelklassen och uppåt.

Storseger för Kongressalliansen.

Resultatet blev en storseger för Kongressalliansen (UPA). Manmohan Singh bildar en ny och starkare koalitionsregering. Kongresspartiet fick 206 mandat, de allierade inom alliansen UPA fick 56 mandat. Tillsammans har alltså UPA 262 mandat av Lok Sabhas 543, så de behöver endast 11 mandat från stödpartier utanför UPA-alliansen. BJP gick tillbaka från 122 mandat till 116 och kommunisterna gjorde inte helt oväntat ett katastrofval.

Congress's fat win

India's parliamentary election results, 2009 (previous parliament)
Seats by party



Source: Election Commission of India

Anledningen till Kongressalliansens framgångar anses dels vara dess sekularism, folk har tröttnat på tjetet om kast- och religionstillhörighet, dels den ledande trojkan i partiet: Manmohan Singh som symboliserar kompetens och ärlighet, Sonia Gandhi som representerar Nehru-familjen och arvet efter Indira Gandhi och Rajiv samt Rahul Gandhi som representerar framtiden. Mot detta hade BJP inte mycket att sätta emot, ledaren L. K. Advani är 81 år gammal och anses vara en hårdför hindunationalist som skulle utså split i samhället. Detsamma gäller Narendra Modi, chefsminister i Gujarat och ofta tippad som efterträdare till Advani.

Alla opinionsundersökningar under de senaste tjugo åren visar samma sak: de viktigaste frågorna för folk är inflation och utvecklingsfrågor (el, vatten, vägar, sjukvård m.m.) Därför blir det allt mindre relevant med kasttillhörighet (något

PAKISTAN

Vad händer egentligen i Pakistan, och hur påverkar det Indien? För en utomstående kan Pakistan verka vara ett land i kaos. Barack Obama har utnämnt Pakistan till "den farligaste platsen på jorden".

Ringa förankring i Pakistan.

Indien är en sekulär stat, med en väl etablerad demokrati. De första valen hölls 1951. Ledarskapet i Pakistan kom till största delen från vad som idag är Indien, Ali Jinnah härstammade från Mumbai. Det hade ingen, eller mycket ringa, förankring i Pakistan. De första valen i Pakistan hölls inte förrän 1959. I Indien har man, åtminstone delvis, genomfört en jordreform, vilket inte är fallet i Pakistan. Den traditionella feodala strukturen är betydligt mer intakt i Pakistan än i Indien. Gränsområdena till Afghanistan, i norr samt delar av Baluchistan har alltid skött sig själva och där har regeringen i Islamabad haft mycket litet att säga till om.

Vacklande hållning

Pakistan är en muslimsk stat, och man har haft en vacklande hållning till den muslimska lagen, *sharia*. *Sharia* gäller, men ändå inte. I de självstyrande områdena gäller *sharia*, men frågan är om Pakistans Högsta Domstol kan upphäva shariadomar som t.ex. stening, prygel eller traditionella domslut i stamdomstolar som straffvåldtäkt. I delar av det pakistanska samhället är man emot det "moderna projektet" med politisk demokrati, utbildning av flickor, engelska, moderna yrken, livet i städerna, datorer, musik, film, dans, restauranger och mycket annat.

Hat-kärlek

I Pakistan har man betraktat Indien som den traditionella fiende. Indien uppfattas som stort och aggressivt: "Indien har aldrig i själ och hjärta erkänt Pakistans rätt att existera". Men samtidigt är indiska filmer, och filmstjärnor, populära i Pakistan. Man beundrar, men är samtidigt avundsjuk på, Indien för dess framgångar inom industri, turism, IT, filmindustri m.m. Kort sagt, Pakistan har en hat-kärlek till Indien.

Detta var talibanerna.

Efter Sovjetunionens uttåg ur Afghanistan rådde kaos med olika krigsherarer som krigade mot varandra. Samti-

digt fanns det en mängd flyktingar i läger i Pakistan. Dessa rekryterades och utbildades av den pakistanska militären för att tåga in i Afghanistan och ta kontrollen där. Detta var talibanerna. De var beroende av Pakistan för sin ställning i Afghanistan, de var relativt nitiska muslimer. Många av dem hade tidigare stridit mot ryssarna. Det påstås ibland att talibanerna skapades av USA, vilket är helt fel. Amerikanerna hade ytterst dimmiga föreställningar om vad som pågick vid denna tid.

Zia ul-Haq

Sovjetkriget hade inte bara radikaliserat motståndsmännen i Afghanistan, utan även många sektorer inom det pakistanska samhället. Pakistans dåvarande president, Zia ul-Haq, uppmuntrade islam, som under hans tid kom att bli en överbryggande ideologi för såväl Afghanistan som Pakistan. Zia uppmuntrade inte bara talibanerna i Afghanistan utan även kampen mot Indien i Kashmir. Flera organisationer som t.ex. Lashkar-e-Tayyiba, Jaish-e-Muhammed m.fl. startades under hans tid och med pakistanernas hjälp.

Dekadenta livsstil

Den tilltagande muslimska fundamentalismen i Pakistan och Afghanistan har flera orsaker: dels ren och skär nationalism, dels USA:s och Västs påstådda dåliga behandling av muslimer i allmänhet (fr.a. Palestina), dels USA:s påstådda försök att pracka sin dekadenta livsstil, det "moderna projektet", på folken i Afghanistan och Pakistan.

Ta över Pakistan

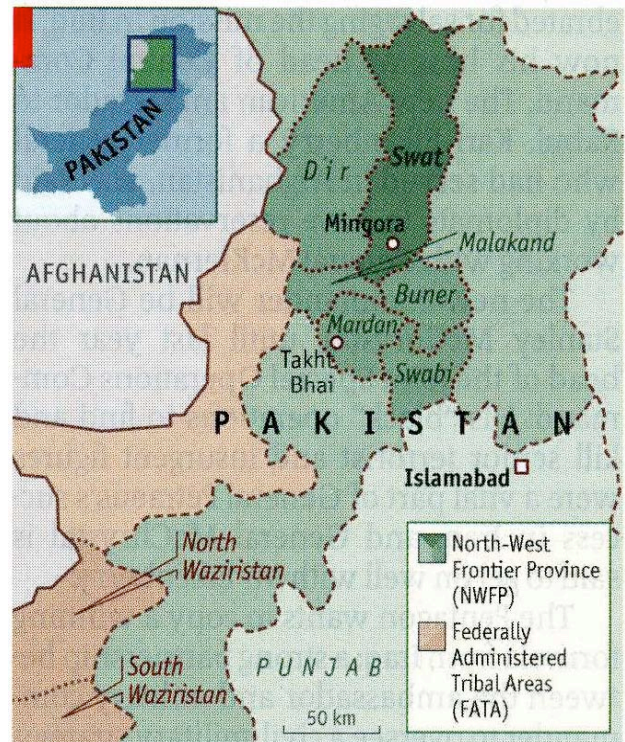
Nu verkar det som om kampen mer och mer inriktas på att ta över Pakistan, eller åtminstone en så stor del av landet som möjligt. Detta har, för tillfället, trängt undan kampen mot Väst.

Numera utförs många terroraktioner inom Pakistan: bombningen av Mer-

riot Hotell, mordet på Benazir Bhutto, ockupationen av Röda Moskén, de många attentatsförsöken mot general Musharraf. Pakistan står under hård press från USA och EU (fr.a. England) och i viss mån även Kina att bekämpa terroristerna och återta kontrollen över sitt territorium.

Tre talibanska grupperingar

Det finns i huvudsak tre talibanska grupperingar i Pakistan. Den största av dem heter Tehreek-e-Taliban Pakistan (TTP) och leds av *Baitullah Mehsud*. Det är den största och mäktigaste av talibanorganisationerna, men deras basområde i Mahe- engränsar inte till Afghanistan. Tvärtom



ligger det ganska nära regeringskontrollerade områden i Pakistan. TTP är därför mest utsatt för pakistanska attacker. Därför anser Baitullah Mehsud att kampen mot Väst och dess "marionettregim" i Islamabad är minst lika viktig som kampen i Afghanistan. Det anses allmänt att det var TTP som låg bakom attentaten mot Benazir Bhutto och Marriott Hotell. De andra två grupperna leds av *Sirajuddin Haqqani*, baserad i Dandekhal, samt *Mullah Nazeer*, baserad i Angor Ada och Shakai i södra Waziristan. Dessa båda grupper koncentrerar sig på att strida mot USA och Karzai-regimen i Afghanistan.

Köpa fred

Pakistans regering har försökt köpa fred med talibanerna genom att ingå olika av-

PRABHAKARAN vs DALAI LAMA

LTTE:s ledare Velupillai Prabhakaran är död. Han ansågs vara en av 1900-talets skickligaste - och hänsynslösaste - gerillaledare. I nästan 30 år slogs han mot Sri Lankas regering för att skapa en självständig tamilstat på norra och östra Sri Lanka. Under sin höjdpunkt på 1990-talet behärskade LTTE en tredjedel av Sri Lankas territorium.

Men han slogs inte bara mot den "singhalesiska" regeringen i Colombo. Han mördade hänsynslöst alla rivaliserande tamilledare och förintade deras organisationer. Det var LTTE som uppfann självmordsbombarna. Förutom militära operationer genomförde LTTE även terroristdåd mot civila mål, både i Sri Lanka och utomlands. Det mest kända exemplet på det senare var mordet på Rajiv Gandhi år 1991, som utfördes av en kvinnlig självmordsbombare, som var avlägset släkt med Prabhakaran. LTTE hade även ett omfattande internationellt kontaktnät med agen-

ter, politiska talesmän, lobbygrupper, sympatisörer, sympatisanter och finansierare. Tamiler bosatta utomlands uppsöktes regelbundet för att betala "skatt" till LTTE. Värgrader kunde man utsättas för våld eller "olyckshändelser", eller så kunde ens släktingar på Sri Lanka råka illa ut.

Men trots allt detta så förlorade LTTE kriget. Ledaren är död. Det anses att inbördesstriderna på Sri Lanka har kostat 100.000 människor livet. Sri Lanka är idag ett splittrat och sargat land. Detta är vad Prabhakaran och LTTE har åstadkommit.

Naturligtvis har tamilerna på Sri Lanka berättigade klagomål. Det finns en omfattande singhalachauvinism på ön. Startskottet var kanske när tamilspråkets officiella status togs bort under premiärminister S.W.R.D. Bandaranaike. Men vad har LTTE åstadkommit mot detta? Ingenting! Snarare är re-

sultatet negativt, utan LTTE hade man på demokratisk väg antagligen kunnat åstadkomma mer.

Jämför Prabhakaran med Dalai Lama. Tibeterna utsätts för en betydligt värre behandling av kineserna än vad tamilerna någonsin har gjort i Sri Lanka. I Tibet är det straffbelagt att inneha en bild på Dalai Lama, det tibetanska språket är satt på undantag, kineserna propagerar öppet i bästa kolonialstil om hur vidskepliga, smutsiga och grymma tibetanerna var/är. Tibeterna tvingas fördöma sin religiösa ledare Dalai Lama.

Men Dalai Lama har hela tiden drivit en konsekvent icke-våldslinje. Bl.a. har han sagt att "din fiende är din bästa lärare". För detta har han rönt respekt och uppskattning och har t.o.m. fått Nobels fredspris.

Denna respekt och uppskattning är tibetanernas främsta vapen mot kineserna, ett vapen som kineserna är tämligen
forts sid 4

Pakistan forts från sid 2

avtal med dem i områden i Waziristan och Swat. Dessa avtal har i korthet gått ut på att talibanerna får styra dessa områden mot att de avslutar sin kamp mot myndigheterna i övrigt, dvs de skall ge upp sina ambitioner att ta över Pakistan. I dessa områden har den wahabistiska tolkningen av sharia införts, flickor har förbjudits gå i skola och en del flickskolor har t.o.m. sprängts.

Svaghetsstecken

Men dessa fredsavtal har gett talibanerna ökat självförtroende. Både talibanerna och omvärlden i övrigt har tolkat dessa avtal som ett svaghetsstecken från regimen i Islamabad. Talibanerna har brutit mot avtalen bl.a. genom att gå in i Buner, ett område som inte omfattades i något av fredsfördragen. Pakistanska regeringen har, något oväntat, svarat med en massiv militär offensiv. Ivrigt påhejad av EU och USA har man låtit förstå att man inte är beredd att förlora kontroll över ännu mer av sitt territorium till talibanerna. Islamabad är mest angeläget om att bekämpa TTP, de andra två grupperna, som i huvudsak är verksamma i Afghanistan, är man inte lika intresserad av att bekämpa, trots hårt tryck från USA. Tvärtom tjänar dessa grupper Pakistans intressen, genom att kontrollera delar av Afghanistan och försvaga den Indien- och

USA-vänliga Karzai-regimen, så länge de inte tar upp kampen mot regimen i Islamabad.

Enligt den amerikanska organisationen Republican Institute, som har låtit göra en opinionsundersökning i Pakistan, anser 69 % att al-Qaidas och Talibanernas verksamhet i landet "är ett allvarligt problem", och 45 % stöder den nuvarande militära offensiven. Men samtidigt anser man att den pakistanska krigsmakten använder sig för mycket av flygvapen och tungt artilleri, vapen som inte skiljer mellan kombattanter och civila.

Stärka det civila samhället

Vad innebär detta för Indien? Faktum är att det är inte mycket Indien kan göra när det gäller Pakistan. Det mesta man kan göra är att försöka få världssamfundet att förstå - och erkänna - Pakistans roll i olika terroristaktiviteter i Indien - inklusive attackerna i Bombay den 26 nov 2008 där 164 människor dog - och i världen i övrigt. Detta gick förut trögt, men efter attentaten i New York och Washington den 11 sept 2001 har det lossnat betydligt.

I övrigt försöker Indien stärka de demokratiska krafterna i Afghanistan. Detta gör man genom olika utvecklingsprojekt som syftar till att stärka de demo-

kratiska krafterna och det civila samhället där.

Ett sådant projekt är landsvägen mellan Kabul och Iran (Zaranj-Delaram-projektet), som har byggts av Indien och som invigdes av utrikesminister Pranab Mukherjee den 21 januari i år. Det 215 km långa vägbygget var ett favoritmål för talibanerna, och den pakistanska regeringen har försökt att blockera det politiskt. Ett annat indiskt projekt är kraftledningen från Pul-e-Khumri till Kabul inklusive en transformatorstation i Chimtala, även det en måltava för talibanerna. Dessutom utbildas afghanska arméofficerare och annan personal i Indien

Anm. Republican Institutes opinionsundersökning i Pakistan innehåller en hel del förvånande resultat. Hela undersökningen kan fås från Empatum på begäran.

INTERNETADRESSER

<http://www.indien.nu>

<http://www.indianembassy.se>

http://www.ndtv.com/news/videos/video_live.php?id=LIVE_BG24x7

<http://www.pakistandaily.com/>

SVENSK-INDISKA FÖRENINGEN

Svensk-Indiska Föreningen anordnade ett föredrag den 5 maj, där dr Vinay Vora talade om Ayurveda, den traditionella indiska läkekonsten.

Dr. Vora bevisade att man kan styra smärtan med hjälp av tanken. Han lät en person i publiken att sticka in en nål genom huden på handen. Det kändes! Sedan gjorde dr Vora samma på vederbörande efter att ha bett denne beordra det undermedvetna att avdomna handen. Vederbörande försäkrade att det inte gjorde ont! Han stoppade även in en brinnande bomullsbit i munnen och samma sak upprepades med vederbörande åskådare. Han ritade upp också en bild på magen och delade upp den i fyra delar och menade att två fjärdedelar fylls med mat, en fjärdedel med vätska och den sista fjärdedelen ska man låta vara kvar till luft. Man ska inte göra som vi brukar göra att fylla hela magsäcken full med mat och sedan dricka ytterligare kaffe ovanpå det och sedan sätta oss i soffan framför TV:n och äta lite chips och popcorn ovanpå det. Då är det inte så konstigt att vi blir sjuka.

Föreläsningen bevitnades av ca 20 personer.

Prabhakaran forts fr sid 3

maktlösa inför. Ju mer de skärper repressjonen i Tibet, desto större blir sympatierna för Tibet och Dalai Lama i världen.

Men Dalai Lama och Prabhakaran är lika på en punkt: ingen av dem har uppnått sitt mål: ett självständigt - eller åtminstone autonomt - hemland. Skillnaden är att Dalai Lamas kamp fortsätter, och han kommer förr eller senare att vinna den. Den har resulterat i beundran och respekt och ett ökat intresse för Tibet och den tibetanska kulturen. Prabhakarans kamp har resulterat i skräck och lidande. Nu ligger hans projekt i ruiner.

Det är intressant att se hur icke-våldsmetoden, *ahimsa och satyagraha* - denna indiska uppfinning - fungerar. Den bygger bl.a. på uppfattningen att målen påverkas av medlen. Man kan ej förtrycka och begå grymheter i kampen mot ett mål utan att detta påverkar målet. Detta påpekade Mahatma Gandhi, och det påpekar Dalai Lama. Anta att LTTE hade vunnit och etablerat ett tamilland på Sri Lanka. Kan man då föreställa sig Prabhakaran utlysa allmänna val, tillåta motståndare att kampanja, och avgå ifall han förlorade dem?

Valet forts fr sid 1

som Mayavatis parti, BSP, fick erfara i Uttar Pradesh, eller att ställa muslimer, kristna och hinduer mot varandra, något som drabbade BJP, eller kommunistpartiets 1970-talsprat om USA-imperialismen, samtidigt som man exproprierade mark i Västbengalen åt olika industriprojekt och bedrev inbördes vendettor i Kerala i bästa Nordkoreastil.

Allt detta är ett tecken på att valmanskåren i Indien har mognat. Utbildningsnivån har stigit och den politiska insikten har ökat och därmed ställer man högre krav på politikerna.

Svenskt valseminarium.

Konsultfirman Springtime anordnade den 5 maj ett valseminarium i Stockholm. Talare var bl.a. författaren Per J Andersson (han med Indienbloggen), riksdagsledamöterna Olle Thorell och Ameer Sachet samt Gautam Bhattacharyya, f.d. UD numera Springtime.

Olle Thorell och Ameer Sachet hade gjort en veckas rundresa i Indien, och konstaterade att politisk ideologi är relativt frånvarande där. Kandidaternas personliga egenskaper, kasttillhörighet samt deras löften till väljarna är långt viktigare. Vi i Sverige är ideologidrivna, det är man inte i Indien, påpekade de. Per J Andersson och Gautam Bhattacharyya framhävde att Indien inte har drabbats av någon bank- eller finanskris. Man har erfarit en nedgång i exporten, men eftersom Indiens export är relativt liten så har det inte haft så allvarliga konsekvenser. Landsbygdsbefolkningen utgör 65 %, men av dessa är hälften sysselsatta inom tjänstesektorn, dvs små affärer, verkstäder, frisörer, tea-shops och liknande.

Springtime är ett PR- och kommunikationsföretag som bl.a. ägnat sig åt att hjälpa svenska företag tillrätta i Kina, och nu vill man göra samma sak med Indien. Man kommer att ge råd om den indiska marknaden och om hur man kommunicerar med den.

Election Committee of India's hemsida:

<http://eci.nic.in/>

DETTA NYHETSBRÄV

utannonseras till 1.599 mottagare. Därtill tillkommer de som själva letar upp Nyhetsbrevet på Empatums hemsida.

**MEDDELA FÖRÄNDRAD
E-POSTADRESS!**

KULTURRESA TILL INDIEN

14/11 - 25/11 2009

anordnad av Nationalencyklopedin

Under ledning av Indienkännaren **David Ståhl** ska vi uppleva de stora kontrasternas Indien. Vi ska låta oss fångas av den färggranna kulturen, några av världens mest storslagna sevärdheter och historiska minnesmärken. Vi ska möta många spännande människor och olika religioner. Vi ska besöka överdådiga maharajapalats men också byar på landsbygden som ger oss inblick i det mödosamma vardagslivet. Allt detta kryddas med promenader i spännande miljöer, kulturshopping och härlig avkoppling.

Programmet börjar i New Delhi där ser vi de pampiga byggnaderna från det brittiska imperiets tid, nu regeringsbyggnader för det självständiga Indien. I Old Delhi besöker vi landets största moské och upplever folklivet i de gamla gränderna. I Agra väntar Taj Mahal. Khajuraho fascinerar oss med sina underbara tempelskulpturer, en av Asiens allra främsta tempelskatter. I hinduernas heliga stad Varanasi ska vi uppleva den förtätade stämningen vid Ganges där pilgrimerna i soluppgången tar sitt rituella bad. Inte långt därifrån finner vi Sarnath, den plats där Buddha höll sin första predikan.

12 dagar, Finnair, David Ståhl leder resan, pris 26.150 kr

För dag-för-dag-program och ytterligare information: kontakta Indienspecialisten, tel 08-545 952 50

Varför så svårt?

KULTURSKILLNADER

Vi svenskar har haft lite svårt för att tala om kulturella skillnader. Det kanske kommer av det gamla "Olof Palme-komplexet" då Sverige självklart var bäst i världen. Därför fick man inte låtsas om att det fanns några skillnader - detta skulle ju innebära att andra länder var mindre bra! Nyhetsbrevets redaktör minns en diskussion en gång i början på 1980-talet på Stockholms Universitets språkvetenskapliga fakultet. Redaktören talade då om kulturella skillnader i värderingar etc., men blev genast avbruten: "Det finns inga skillnader, alla är likadana". Men redaktören gav sig inte: "Är alla språk likadana också"? Då utbröt ett fnissande i lokalen "Nja, äh, språken är ju olika..."

I senaste numret av tidskriften **Bonavita**, en av dessa många glossiga tidskrifter som man av outgrundlig anledning får gratis, finns en intressant artikel om Beatrice Engström-Bondy. Hon är sydeuropé och beskriver sina öden och äventyr i Sverige och bland svenskarna. Hon gör ganska välkända iakttagelser om svårigheter för en utlänning att komma in i det sociala livet, om vår identitetsfixering vid arbetet, vår åldersfixering m.m. En ganska bra artikel, men inte sensationell.

Så vänder man på bladet och läser artikeln "*Management by perkele*" som handlar om kulturella skillnader mellan Sverige och Finland. En intressant artikel om finnarnas mera hierarkiska struktur, om deras snabba beslut, starka ledare m.m. Men på inte mindre än 6 (sex) ställen i artikeln ber man om ursäkt för att man skriver om ämnet. På två ställen påpekar man att man inte tror att skillnaderna är genetiska! "Det är inte genetiken som styr företagskulturen" (sid 21). Vem i hela friden skulle tro det? På två ställen ber man om ursäkt för att det kanske påminner om "fördomar" och "nationalkaraktärer".

Det var faktiskt riktigt länge sedan som redaktören mötte denna inställning. Den fanns framför allt på universiteten, i vänsterkretsar och bland intellektuella - folk som kanske inte hade så stor praktisk erfarenhet av andra kulturer. Den fanns aldrig i näringslivet. Mycket av Empatums verksamhet bygger på att förklara kulturskillnader och att förbereda svenskar för dem.

Kanske ännu mer påtagligt är hur indiska besökare i Sverige upplever kulturskillnader. För dem är det ofta ett ännu större problem än för svenskar i Indien (se Nyhetsbrev Indien 2 o 3/2008).

NY AMBASSADÖR

Deepa Gopalan Wadhwa har lämnat oss och är nu indisk ambassadör i Doha, Qatar. Hon har efterträts av Ambassadör Balakrishna Shetty, som närmast kommer från Bahrein. Tidigare har han tjänstgjort vid ambassaderna i Singapore, Frankrike och dåvarande Sovjetunionen. Han har varit ambassadör i Senegal, Gambia Mauritanien, Mali, Guinea-Bissau och Kap Verde.



Han talar ett flertal språk, han är matematiker, datakunnig och sist men inte minst en obotlig optimist. Ett av hans många intressen är science fiction.

Han har en B.Sc.(Mathematics) from Presidency College, Kolkata, 1970; M.Sc. (Mathematics) from Indian Institute of Technology, Kanpur, 1972 och har även arbetat vid Indian Statistical Service.

Han anställdes vid indiska UD år 1976. Under åren 1986-88 var han även biträdande generaldirektör för ICCR (Indiens motsvarighet till Svenska Institutet), mest känt för att de skickar musiker och danstrupper till Sverige.

Vi önskar Mr Shetty och hans familj välkommen till Sverige!

INDIEN

historisk översikt
det moderna Indien
hinduismen
kastsystemet
livsattityder, etikettsregler
bilder av Indien

av Indienanalytikern
David Ståhl

Häftad, v + 130 sidor med kartor.
Stockholm 2006.

ISBN 91-631-9522-4

Pris: 170 kr inkl moms och porto.

Beställes enklast genom
insättning på pg 460 75 60-2.

Bokförlaget EMPATUM
Tel 08-411 04 08



Bli medlem i Svensk-Indiska Föreningen! Sker enklast genom insättning av 150 kr (gäller för två personer) på postgiro 35 57 39-4. För studenter är avgiften 100 kr. Uppge även e-postadress.

<http://www.indien.nu>



Tidskriften *Economist* bild
av de indiska valen.

I svenska massmedia är valen år 2009 de första som har skildrats på bred front, och där man också har skildrat den politiska betydelsen av valet. Rapporterna från tidigare val har mest handlat om exotism (se bilden ovan) och om hur det kan komma sig att fattiga människor går och röstar. b Tidskriften *Economist* har inte riktigt hängt med på att man numera använder elektroniska valmaskiner i Indien - i motsats till i England.